

กล่าวโทษ กระทรวง

ฎีกา นายเปลี่ยน เรื่องดำเนินคดีไครยผู้ร้ายปล้น

ฎีกา ข้าแดง เต็ก เรื่อง วิวาท แย่ง ซิง

ฎีกา นายเจ็ก เรื่องผู้ร้ายลักของ

ฎีกา ข้าแดง เย็น เรื่อง วิวาท กัน

ฎีกา นาย ฉ้ออัน เรื่อง ที่ บ้าน

ฎีกา หลวง ประเวศบุรี เรื่อง เขา แบ่ง เข้า

หมากได้ ฎีกา นาย น่วม พี นาย คล้าม น่อง เรื่อง
แย่งซิง กระบือ

กัม เมื่อ วันที่ ๔ พฤษภาคม วันจันทร์
ศก ๑๓๒ กรรมการ ของคณะคดี ได้ ประชุม
พร้อมกัน ณ สถานที่ กล่าวมา แล้ว นั้น อีกครั้งหนึ่ง
ได้ ตรวจ ตัด ดิน ฎีกา แล้วไป คือ

ฎีกา ข้ายบัวหนักโทษ เรื่องกล่าวโทษกรรมการ

ฎีกา นาย จร เรื่อง ที่ นา เกตุ

ฎีกา จีนไม้ เรื่อง เงิน ภาษี ปรน ค้าง

ฎีกา ข้าแดง เพิ่ม เรื่อง บังอาจ เก็บ ทรัพย์สิน

สมบัติ

ฎีกา นาย แพทย์ เรื่อง ภาษี บำรุง ถนน

ฎีกา นาย พดอย ทนาย หลวง เจริญราชชน

เรื่อง ภาษี ยา สีน

ฎีกา นาย เปลี่ยน นาย พลับ เรื่อง คดี ฆ่าตาย

ฎีกา หลวง พิพิธภักดี เรื่อง ขับ ใต้ ให้ ไป

จาก ที่ บ้าน ตึก

ฎีกา นาย ถ่อม เรื่อง วาง ภาษี รับ เงิน ไว้

ไม่ให้ ค้า ตกรวมธรรม์

ฎีกา อีพยอม คน หา เงิน เรื่อง พ้อง สิบ ดด

ฎีกา ข้าแดง เมียม เรื่อง ยิง ผู้ร้าย ตาย

ฎีกา นาย คำไชย ภักดี เรื่อง ที่ บ้าน เรือน

ฎีกา หม่อม ราชวงศ์ ลำยอง กล่าวโทษ

กรรมการ

ฎีกา นาย พดัต ทนาย พระ หัตถ์วิจารณ์

เรื่อง คื่น เรือน หอ

แจ้ง ความ กรมพระอาทิตย์

ด้วย ข้าพเจ้า ได้รับ หนังสือ ของ ท่าน ผู้ที่
ได้ ชื่อ หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา เดือน มา ว่า
ท่านไม่ได้รับ หนังสือ ราชกิจ จ นุเบกษา ตั้งแต่ ต้น
ศก ๑๓๒ นั้น มา เบน หลาย ฉบับ ข้าพเจ้า มีความ
ประหลาดใจ จึงได้ ถอนคดี ได้ ความจริง ตั้ง นี้ ที่
ท่าน ทั้ง หลาย เห็น มา นั้น เพราะ ฉนั้น ข้าพเจ้า
จึง ขอ อภัย โศภณ แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ที่ เป็นผู้ เคย
ชื่อ หนังสือ ราชกิจจานุเบกษาแต่ เดิม แต่ ยัง มิ ได้
รับ หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา ใน ศก ๑๓๒ นี้ ทุก ท่าน

อนึ่ง ข้าพเจ้า ขอ ชี้แจง เหตุ ที่ ท่าน ทั้ง หลาย
ยังมี มิ ได้ รับ หนังสือ ราชกิจ จ นุเบกษา มา ให้ทราบ
บ้าง ว่า เหตุ ที่ เกิด ขึ้น ตั้ง นี้ เป็น ด้วย
เหตุ สองประการ คือ ทรง พระกรุณา โปรดเกล้าฯ
ให้ จัดการ เปลี่ยน แปลง เจ้า พนักงาน โรงพิมพ์
หลวง จึง ต้อง เปลี่ยน เจ้าพนักงาน ผู้ จำหน่าย
หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา ประการ หนึ่ง อีก ประ
การ หนึ่ง เจ้าพนักงาน ผู้ จำหน่าย เข้าใจ คำ สั่ง
ในการ ที่ คิด จะ เก็บ เงิน ค่า หนังสือ ราชกิจ จ
นุเบกษา ตาม ที่ แจ้ง ความ มา ใน หนังสือ ราชกิจ จ
ฉบับ เพิ่มเติม วันที่ ๒๘ เมษายน ร.ศ. ๑๓๒ นั้น
ผิดไป ด้วย

เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย ได้ ทราบ ความ เป็นจริง
ตั้ง นี้ แล้ว หวังใจ ว่า ท่าน คง จะ กรุณา ให้
อภัย แก่ เจ้าพนักงาน ผู้ จำหน่าย หนังสือ
ราชกิจ จ นุเบกษา ซึ่ง พัง รับการ มา ทำ ใหม่
แต่ เข้าใจ คำ สั่ง ผิดไป ด้วย นั้น บัด นี้ ก็ เป็น
ที่ เข้าใจ กัน แล้ว เจ้าพนักงาน ผู้ จำหน่าย คง
จะ ส่ง หนังสือ ราชกิจ จ นุเบกษา ใน ศก ๑๓๒
ตั้งแต่ ฉบับ ที่ ๑ มา ยัง ท่าน ตามเคย แต่ ท่าน
ทั้ง หลาย ผู้ ที่ รับ ชื่อ หนังสือ ราชกิจ จ นุเบกษา
มาแต่ ก่อน ต้อง เข้าใจ ว่า ถ้า ท่าน ผู้ รับ อยู่ ใน
กรุงเทพฯ ต้อง นำ เงิน ค่า หนังสือ ราชกิจ จ
นุเบกษา ส่ง ต่อ เจ้าพนักงาน ภายใน เดือน

มิถุนายน แต่ ถ้า ท่าน ผู้รับอยู่ หัว เมือง ต้อง
 นำ เงิน ค่า หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา มาส่ง
 ต่อ เจ้าพนักงาน ภายในเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖
 ให้เสร็จ ด้วย ถ้า ท่าน ผู้ใด ไม่ นำ เงิน ค่า
 ราชกิจจานุเบกษา มาส่ง ภายในกำหนดแล้ว
 เจ้าพนักงาน จะ งดเสีย ไม่ ส่ง หนังสือ ราชกิจจา
 นุเบกษา ให้แก่ท่าน ผู้นี้ ต่อไป ตามที่แจ้งความ
 ที่ได้ลงในหนังสือราชกิจจานุเบกษา ฉบับเพิ่มติม
 ลงวันที่ ๒๗ เมษายน นั้น ถ้า ท่าน ผู้ใด จะ
 รับซื้อ หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา ใหม่ แล้ว ควร
 จะนำ เงิน ค่า หนังสือ ดัง ชื่อ นั้น นำ ส่ง ส่งมา
 เสียให้เสร็จ ก่อน

ในที่สุด ข้าพเจ้า ขอ แสดง ขอ เคารพ
 ใน ท่าน ที่ ได้ มี หนังสือ เดือน มา นั้น ด้วย

พระยาศรีสุนทรโวหาร เจ้ากรมพระยาอักษร

แจ้ง ความ กระทรวง มหาดไทย

ด้วย มี พระ บรมราช โองการ ดำรัส เห็น
 เกล้า เห็น อรรถหม่อม ดังว่า พระยา ทรง สุรเทศ
 มี ใบ บอก ลง มา ขอ พระ ราชทาน ถวาย ที่
 บ้าน เวียง ซึ่ง มี อยู่ ที่ เมือง ราชบุรี คือ ที่
 เวียง เดิม อยู่ ใน รั้ว บ้าน ส้มแดง เจ้า พระยา
 เวียง ที่ สันนาม คดี รีม สระบัว แต่ ที่ บ้าน ส้มแดง
 เจ้า พระยา ด้วย ทรง พระราช ดำรัส ว่า ซึ่ง
 พระยา ทรง สุรเทศ ถวาย ที่ บ้าน เวียง ราย น
 เป็น ความ ชอบ ความ ดี ของ พระยา ทรง สุรเทศ
 แต่ทรงขอใจ พระยาทรงสุรเทศ มาก ได้ ทรง พระ
 กรุณา โปรดเกล้า โปรด อรรถหม่อม ให้ กระทรวง
 มหาดไทย รับ ที่ บ้าน เวียง ราย น ไว้ เป็น ที่ หาดวง
 สำหรับ ราชการ ใน มณฑลราชบุรี ต่อ ไป

แจ้ง ความ มา ณ วันที่ ๑ เมษายน
 รัตนโกสินทร์ ค.ศ. ๑๙๖

ดำรง ราชานุกาพ
 เสนาบดี กระทรวง มหาดไทย

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ด้วย มี พระบรมราชโองการ ดำรัส เห็น เกล้า
 เห็น อรรถหม่อม ให้ ประกาศ ให้ ทราบทั่วกัน ว่า

๑ ทรง พระราชดำรัส เห็น ว่า หัว เมือง มลายู
 ฝ่าย ตะวันตก มี อยู่ ๓ เมือง คือ เมือง ไทรบุรี ๑
 เมือง ปัตติศ ๑ เมือง สัตุน ๑ แต่ หัว เมือง ทั้ง ๓ นั้น
 ควร จะ จัด ให้ มี งบประมาณ บังคับ บัญชา การ
 เป็น อย่าง เดียว กัน ให้ ราชการ บ้าน เมือง
 เจริญ รุ่งเรือง ยิ่ง ขึ้น กว่า แต่ ก่อน

๒ ทรง พระราชดำรัส เห็น ว่า เจ้า พระยา
 ไทรบุรี (อัครดุษณี) มีความจงรักภักดี
 ต่อใต้ฝ่า ถองบรูดี พระบาท เสด็จ กรุงเทพมหานคร
 นาน เป็น ปี มาก มา เมือง นีลพัทธ์ แต่ มี สติปัญญา
 อุดมจะ จัด การ เมือง ไทรบุรี เจริญ รุ่งเรือง
 ยิ่ง ขึ้น กว่า แต่ ก่อน มาก

๓ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า โปรด อรรถหม่อม
 ดังให้ เจ้า พระยา ไทรบุรี เป็น ข้าหลวงเทศาภิบาล
 สำเร็จ ราชการ เมือง ปัตติศ ๑ เมือง สัตุน ๑ รวม
 ทั้ง เมือง ไทรบุรี ด้วย เป็น ๓ เมือง

๔ ให้ เจ้า พระยา ไทรบุรี มี อำนาจ ที่จะ
 ตรวจตรา บังคับ บัญชา ผู้ว่า ราชการ เมือง ปัตติศ
 เมือง สัตุน แต่ มี คำ ดำรัส ให้ จัด การ บ้าน เมือง
 ตาม ที่ ได้ รับ พระราชทาน พระบรม ราชานุญาต
 ทุก อย่าง เพื่อให้ ราชการ บ้าน เมือง เหล่า นั้น
 เจริญ รุ่งเรือง แด่ เจริญ ขึ้น แต่ ให้ ผู้ว่า ราชการ
 เมือง ปัตติศ เมือง สัตุน ศรี ตวัน กรม การ หัว
 เมือง ทั้ง ๒ นั้น พึง บังคับ บัญชา เจ้า พระยา
 ไทรบุรี ใน ที่ ชอบ ด้วย ราชการ ทุก ประการ

๕ ผู้ว่า ราชการ เมือง ปัตติศ แต่ เมือง สัตุน
 คง มี อำนาจ ที่จะ บังคับ บัญชา ว่า กล่าว ศรี ตวัน
 กรม การ โพร บ้าน พดเมือง นั้น ๆ แต่ รับ สติ
 ชอบใน ราชการ บ้าน เมือง ทุก อย่าง แต่ ต้อง
 กระทำ ตาม บังคับ แต่ คำ สั่ง ของ เจ้า พระยา